

overflødig. Den mest praktiske Maade at opnaa dette paa, er efter Udvalgets Mening at fastsætte en vis Størrelse, under hvilken visse bestemte Fiskearter ikke maa være Gjenstand for Kjøb og Salg, og under hvilken deres Fangst derfor heller ikke vil kunne blive Gjenstand for nogen særlig Industri. Det opstilles derimod, saaledes som § 67 er affattet, ikke som nogen strafbar Handling at fange de umodne Fisk, hvilket kan ske ganske uforsettlig fra Fiskerens Side, og naar Fangsten først er fket, nytter det i Reglen ikke, at Fisken sættes i Frihed igjen, idet den allerede vil have lidt for meget til at kunne leve. Det synes da vel haardt at ville nægte Fiskeren Tilladelse til at disponere over den, som han kan bedst, efter som selv umoden Fisk, tilberedt paa passende Maade, ofte kan afgive brugbar Føde; men naar det saaledes staa ham aabent at anvende den til Agn — ja endog at sælge den til dette Brug — og at bruge den i sin egen Husboldning til Føde for Menneker eller Dyr eller til Sjødning, vil man ikke finde et Forbud mod at drive Handel med slige Fisk for strengt; et saadant er aldeles nødvendigt for at hemme de store Misbrug, der have vist sig andre Steder, og som heller ikke ere ubekjendte hos os, hvor man f. Ex. har klaget over, at Fiskeyngelen paa sine Steder fanges for at sælges kurvevis for en ringe Pris til Svanofabrikterne. Der er naturligvis ingen Ulykke i, at en enkelt Undermaalsfisk kommer paa Markedet og gaar med i Kjøbet, og en enkelt Forseelse af denne Art vil selvfølgelig albrig blive gjort til Gjenstand for Raatale til Dom. Det, hvorefter det gjælder, er at hindre, at der udvikler sig en Trafik eller Industri beregnet paa Yngelens Fangst og Udelæggelse. Forbudet, der er anbefalet af Kontrollør Andersen ved Limfjordsfiskeriet, bør omfatte ikke alene virkelig Yngel og umodne Fiske af de vigtigste Arter, men tillige al anden Smaafisk, fordi denne udgjør en saa vigtig Del af de større Fiskes Føde, og dens massive Fangst derfor kan forvolde Fiskeriet i det Hele et stort indirekte Tab, der ikke staa i Forhold til den ringe Fordel, Fangsten kan yde Fiskeren; hertil kommer endnu, at uden denne Udvidelse vilde Forbudet let kunne eluderes under det falske Foregivende, at det var særegne smaa Fiskearter, og ikke Unger af de større, der faldes. Den til Fiskeriet nødvendige Fangst af Smaafisk til Agn rammes, som anført, ikke af Forbudet, hvis Betydning maatte overhovedet mest maa søges i den moralste, opdragende Indfyndelse, det vil have ved paa en indtrængende Maade at foreholde og tilholde Fiskerne at omgaas saa sparsomt som muligt med det, hvorpaa Fiskeriets Fremtid berouer. — Udstikning af Grænsen for, hvad der skal regnes for Yngel og hvad ikke, bør ikke være overladt til Administrationens eller Kontrollens omkiftelige Skjøn. Det vil i denne Henseende være godt at erindre, at et ministerielt Tilhold til Limfjords-Kontrolløren om ikke at være for nøjeregnende i denne Henseende har ført til, at Limfjordslovgivningens meget fornuftige Bestemmelser for at forebygge Fangst af Fiskeyngel ere bleone et dødt Bogstav, se Udv. Prot., Bil. III, S. 10. Man kunde ved Udstikningen af denne Grænsse gaa ud fra, at saasnart Fisken er aledygtig, vil den altid være stikket til Mennekesføde; men dels vilde det i Praxis være vanskeligt at anvende denne Regel, dels kan man ikke vende Sætningen om, idet der er adskillige Fiskearter, hvis Fangst paa et noget tidligere Udviklingsstrin er saa godt som uundgaaelig og ikke kan eller bør forbydes. Man har tidligere tænkt paa at anvende den mindste Maskevælde af det til den enkelte Arts Fangst ved Fildning normerede Garn som Middel til at afgjøre, om den fangne Fisk var af tilladelig Størrelse eller ikke, saaledes at kun den Fisk, der ikke kunde gaa igjennem Masketerne, var salgbar; men Anvendelsen af denne Regel vil i Praxis være temmelig omstændelig og i adskillige Tilfælde, hvor ingen Masketørrelse er normeret, umulig. Der staa da ingen anden Vej tilbage end at fastsætte et vist Længdemaal for de enkelte Arter, saaledes at den Fisk, der ikke holder dette Maal, ikke maa sælges eller kjøbes, uden i de Undtagelsestilfælde, Paragrafen nævner. Det kan naturligvis være tvivl underkastet, om Ansættelsen i § 67 rammer det absolut Rigtige, thi dette vil tilsidt bero paa et Skjøn; Udvalget nærer imidlertid det Haab at være kommet det temmelig nær, men vil dog tilføje den Bemærkning, at der formentlig ikke ligger stor Vægt paa, om Maalet er $\frac{1}{2}$ Tomme over eller under, og at det er forholdsvis nok saa vigtigt, at Maalbestemmelserne ere saa, simple og lette at huske. Det har været under Overvejelse i Udvalget, om Fortegnelsen burde udvides til endnu nogle flere Fiskearter, navnlig Hornfisk, Silb, Makrel, men man har dog troet for deres Bedkommende at kunne lade sig nøje med det almindelige Forbud mod Salg af Smaafisk under 3 Tommer. — Da Østersfiskeriet ikke er frit, er der ingen Trang til en tilsvarende Bestemmelse for Østersen; for Summeren er den allerede givet i § 11, som i det Væsentlige kun gjentager en allerede nu gjældende Lovbestemmelse.

§ 68. Den heri indeholdte Bestemmelse, der tilsigter at gjøre Forfiskerne om Fredningen af de paagjældende Fisk mere virksomme, trænger formentlig ikke til nærmere Begrundelse, ialtsald naar hen ses til de ved §§ 49 og 58 gjorte Bemærkninger. En lignende Bestemmelse findes optagen i det af Regeringen Islands Althing i 1873 forelagte Udkast til Forordning om Fredning af Lax § 7, se Min. Tid. for 1873, B S. 401.